

Sygn. akt *XVI GC 41/14*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział XVI Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Cezary Skwara

Protokolant: sekretarz sądowy Agnieszka Rozen

po rozpoznaniu w dniu 26 marca 2015 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa: I. Z. i R. Z.

przeciwko: Przedsiębiorstwu Państwowemu (...) w W.

o odszkodowanie

I. Oddala powództwo;

II. Zasądza od powodów I. Z. i R. Z. solidarnie na rzecz pozwanego Przedsiębiorstwa Państwowego (...) w W. kwotę 7 217 (siedem tysięcy dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 7 200 (siedem tysięcy dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Cezary Skwara

Sygn. akt: XVI GC 41/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 26 marca 2015 r.

Powodowie I. Z. i R. Z. wnieśli pozew przeciwko Przedsiębiorstwu Państwowemu (...) w W. domagając się zasądzenia kwoty łącznie 2976 197,57 zł wraz z odsetkami od dnia 3 sierpnia 2011 r. do dnia zapłaty, na którą to kwotę składały się:

- odszkodowanie w kwocie 124 000 zł tytułem obniżenia wartości nieruchomości powodów położonej przy ul. (...) w O.
- kwota 173 197,57 zł tytułem odszkodowania z tytułu konieczności zapewnienia właściwego klimatu akustycznego w budynku posadowionym na w/w nieruchomościach powodów.

W uzasadnieniu pozwu powodowie wskazali, że są właścicielami zabudowanej nieruchomości gruntowej położonej przy ul. (...) w miejscowości O.. Przedmiotowe nieruchomości położona jest w granicach obszaru ograniczonego z użytkowania dla lotniska im. F. C. w W. – w tzw. strefie Z2. Zdaniem powodów wprowadzenie OOU spowodowało powstanie po ich stronie szkody w postaci ograniczenia w korzystaniu z nieruchomości, które wyraża się w konieczności znoszenia oddziaływania działalności pozwanego na korzystanie z nieruchomości. W szczególności doszło do obniżenia wartości nieruchomości powodów, ponadto powstała konieczność dokonania nakładów w celu zabezpieczenia zdrowia i życia ludzkiego przed niebezpieczeństwami wynikającymi z hałasu.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości jako bezzasadnego. W uzasadnieniu pozwany wskazał, iż przedmiotowa nieruchomość przed wejściem w życie uchwały z dnia 20 czerwca 2011 r. była położona na obszarze ograniczonego użytkowania na podstawie rozporządzenia Wojewody (...) z dnia 7 sierpnia 2007 r. w sprawie utworzenia obszaru użytkowania dla (...) im. (...) w W. (w tzw. strefie M). W związku

z powyższym stwierdzić należy, iż brak jest nowych ograniczeń dla nieruchomości, które mogłyby uzasadniać roszczenia odszkodowawcze. Zdaniem pozwanego uchwała Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. w sprawie utworzenia OOU stanowiła wyłącznie zmianę obszaru ograniczonego użytkowania na podstawie rozporządzenia Wojewody (...) nr 50 z dnia 07 sierpnia 2007 r. w sprawie utworzenia ograniczonego użytkowania dla (...) w W.. Zmiana obszaru ograniczonego użytkowania nie skutkowała dla nieruchomości powodów żadnymi nowymi ograniczeniami, stąd też wobec bezskutecznego upływu 2- letniego terminu zawitego na zgłoszenie roszczeń przysługujących powodowi na podstawie rozporządzenia Wojewody (...) nr 50 z dnia 7 sierpnia 2007 r. powództwo już tylko z tego powodu jest bezpodstawne.

Sąd ustalił, co następuje:

Powodowie I. Z. i R. Z. są właścicielami zabudowanej nieruchomości gruntowej położonej przy ul. (...) (numer ewid. działki: 732, obręb: 8) w miejscowości O., dla której to nieruchomości Sąd Rejonowy w Pruszkowie prowadzi księgę wieczystą numer (...).

/okoliczności bezsporne, ponadto: odpis z księgi wieczystej (k. 15 - 18). decyzje (k. 58 – 59, 61 - 63)/

Przedmiotowa nieruchomość powodów w całości została objęta strefą obszaru ograniczonego użytkowania utworzonego na podstawie rozporządzenia Wojewody (...) nr 50 z dnia 7 sierpnia 2007 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. i znajdowała się w tzw. strefie M. Na podstawie uchwały nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. zaś wymieniona nieruchomość znajduje się w strefie obszaru ograniczonego użytkowania w strefie oznaczonej jako Z2.

/okoliczności bezsporne, ponadto; uchwała (k. 19 – 26, 118 – 122), rozporządzenie (k. 117)/

Pismem z dnia 23 lipca 2013 r. powodowie wezwali pozwanego do zapłaty odszkodowania należnego im w związku z ustanowieniem obszaru ograniczonego użytkowania. W dniu 2 sierpnia 2013 r. zaś powodowie złożyli do Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w W. wniosek o zavezwanie do próby ugodowej Przedsiębiorstwa Państwowego (...) w W. wskazując, iż zasadnym jest zapłata przez Przedsiębiorstwo Państwowe (...) w W. na rzecz powodów odszkodowania za obniżenie wartości nieruchomości powodów i z tytułu zapewnienia właściwego klimatu akustycznego w budynku posadowionym na w/w nieruchomości. Do zawarcia ugody jednak nie doszło.

/okoliczności bezsporne, ponadto dowód: wniosek o zavezwanie do próby ugodowej (k. 86 – 88), wezwanie do zapłaty (k. 82 – 84)/

Powyzszy stan faktyczny był bezsporny między stronami, dodatkowo potwierdzają go w/w dowody z dokumentów, które w ocenie Sądu należy uznać za wiarygodne jako jednoznaczne i niekwestionowane przez strony postępowania. Pozostałe dokumenty zgromadzone w aktach sprawy nie miały decydującego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd oddalił pozostałe wnioski dowodowe powoda, w szczególności wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych i wniosek o przesłuchanie stron albowiem materiał dowodowy był wystarczający do wydania rozstrzygnięcia w sprawie. W szczególności przeprowadzenie zawnioskowanych dowodów byłoby niecelowe z uwagi na uznanie, iż roszczenia zgłoszone w pozwie nie mogą zostać uwzględnione z uwagi na upływ terminu zawitego do zgłoszenia roszczenia.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotowe powództwo jako bezzasadne podlega oddaleniu.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż jako podstawę prawną dochodzonego przez powodów roszczenia uznać należy art. 129 ust. 1 - 4 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (t.j. Dz.U.2013.1232), zgodnie z którym jeżeli w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości korzystanie z niej lub z jej części w dotychczasowy sposób lub zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem stało się niemożliwe lub istotnie ograniczone, właściciel nieruchomości może żądać wykupienia nieruchomości lub jej części (ust.1). W związku z ograniczeniem

sposobu korzystania z nieruchomości jej właściciel może żądać odszkodowania za poniesioną szkodę; szkoda obejmuje również zmniejszenie wartości nieruchomości (ust. 2). Roszczenie, o którym mowa w ust. 1 i 2, przysługuje również użytkownikowi wieczystemu nieruchomości, a roszczenie, o którym mowa w ust. 2, także osobie, której przysługuje prawo rzeczowe do nieruchomości. (ust.3) Z roszczeniem, o którym mowa w ust. 1-3, można wystąpić w okresie 2 lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego powodującego ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości (ust.4).

Jak stanowi art. 136 ust. 1 - 3 wyżej powołanej ustawy w razie ograniczenia sposobu korzystania ze środowiska w wyniku ustanowienia obszaru ograniczonego użytkowania właściwymi w sprawach spornych dotyczących wysokości odszkodowania lub wykupu nieruchomości są sądy powszechne. Obowiązany do wypłaty odszkodowania lub wykupu nieruchomości jest ten, którego działalność spowodowała wprowadzenie ograniczeń w związku z ustanowieniem obszaru ograniczonego użytkowania. W razie określenia na obszarze ograniczonego użytkowania wymagań technicznych dotyczących budynków szkodą, o której mowa w art. 129 ust. 2, są także koszty poniesione w celu wypełnienia tych wymagań przez istniejące budynki, nawet w przypadku braku obowiązku podjęcia działań w tym zakresie.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż w/w roszczenia podlegają poważnym ograniczeniom, w szczególności zaś z mocy art. 129 ust. 4 p.o.ś. można wystąpić z nimi w okresie 2 lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego powodującego ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. W związku z powyższym zatem należało rozważyć, czy powodom przysługuje roszczenie, o którym mowa w art. 129 p.o.ś, co wiązało się z oceną czy powodowie wystąpili z roszczeniem przeciwko pozwanemu w 2- letnim terminie wynikającym z art. 129 ust. 4 p.o.ś.

Należy zauważyć, że obszar ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. został utworzony w drodze rozporządzenia z dnia 7 sierpnia 2007 r. wydanego przez Wojewodę (...). Podstawą prawną do wydania wymienionego aktu stanowił art. 135 ust. 2 Ustawy w ówczesnym brzmieniu. W oparciu o powyższy przepis kompetencja do utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania została powierzona wojewodzie. Na skutek nowelizacji dokonanej na podstawie art. 19 pkt 5 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji terenowej (Dz. U. z 2005 r. Nr 175 poz. 1462 ze zm.), kompetencja do utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania została powierzona sejmikowi województwa, który taki obszar tworzy w drodze uchwały. Powyższa nowelizacja w myśl art. 48 pkt 2 ww. ustawy weszła w życie z dniem 1 stycznia 2008 r. Ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. zawierała także przepisy przejściowe, w myśl których akty prawa miejscowego wydane na podstawie przepisów zmienianych niniejszą ustawą z zakresu zadań i kompetencji podlegających przekazaniu niniejszą ustawą zachowują moc do czasu wydania nowych aktów prawa miejscowego przez organy przejmujące zadania i kompetencje (art. 47 ust. 2 ww. ustawy). Powyższe oznaczało, iż wskazana regulacja w dalszym ciągu obowiązywała, a tym samym także akty prawa miejscowego wydane na podstawie przepisów nowelizowanych zachowały swoją moc. Brak jest bowiem aktu prawnego, który by go uchylił lub zmienił. W tym za taki akt nie może być uznana ustawa z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2008 r. Nr 199 poz. 1227 ze zm.), która to dokonała ponownej nowelizacji art. 135 ust. 1 i 2 Ustawy. W jej następstwie nie doszło do zmiany zakresu spraw przekazanych tym przepisem do uregulowania w akcie prawa miejscowego ani nie uległy zmianie wytyczne dotyczące treści tego aktu w rozumieniu § 32 ust. 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie "Zasad techniki prawodawczej" (Dz. U. Nr 100, poz. 908). Zgodnie z zawartą w tym przepisie regułą walidacyjną, która na podstawie § 147 tego rozporządzenia ma odpowiednio zastosowanie do aktów prawa miejscowego, jeżeli zmienia się treść przepisu upoważniającego do wydania aktu wykonawczego w ten sposób, że zmienia się rodzaj aktu wykonawczego albo zakres spraw przekazanych do uregulowania aktem wykonawczym lub wytyczne dotyczące treści tego aktu, przyjmuje się, że taki akt wykonawczy traci moc obowiązującą z dniem wejścia w życie ustawy zmieniającej treść przepisu upoważniającego, jakim jest w omawianym stanie prawnym art. 135 p.o.ś. Mimo nowelizacji Prawa o ochronie środowiska w opisanym zakresie, rozporządzenie Wojewody (...) nr 50 z dnia 7 sierpnia 2007 r. nie utraciło więc mocy obowiązującej.

W tym miejscu należy odnieść się do odmiennego poglądu wyrażonego przez Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 29 września 2009 r. sygn. . akt II OSK 445/09. Podkreślić należy, iż do kompetencji sądownictwa administracyjnego nie należy przesądzanie faktu obowiązywania lub nie aktu prawnego. W myśl art. 184 Konstytucji RP w związku z art. 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. z 2002 r. Nr 153 poz. 1269 ze zm.) sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej oraz rozstrzyganie sporów kompetencyjnych i o właściwość między organami jednostek samorządu terytorialnego, samorządowymi kolegiami odwoławczymi i między tymi organami a organami administracji rządowej. Przedmiotem kontroli sądu administracyjnego jest zatem kontrola władczych działań organów państwa oraz organów wspólnot samorządowych. Nie można więc w związku z powyższym zasadnie podnosić, że sąd powszechny w oparciu o art. 170 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2002 r. Nr 153 poz. 1270 ze zm.) jest związany podglądem wyrażonym przez sąd administracyjny. Ponadto inne sądy, są związane wyłącznie treścią rozstrzygnięcia zawartego w sentencji orzeczenia sądu administracyjnego nie zaś jego motywami.

Należy wskazać, iż jak wynika z ustalonego w sprawie stanu faktycznego nieruchomości powodów znajdowała się w całości w strefie obszaru ograniczonego użytkowania utworzonego na podstawie rozporządzenia Wojewody (...) nr 50 z dnia 7 sierpnia 2007 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. – w tzw. strefie M. Natomiast na podstawie uchwały nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. nieruchomość powodów znajduje się w strefie ograniczonego użytkowania – w strefie oznaczonej jako Z2.

Zgodnie z postanowieniami Rozporządzenia nr 50 Wojewody (...) z dnia 7 sierpnia 2007 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. w obszarze ograniczonego użytkowania zabrania się:

- 1) przeznaczania nowych terenów pod szpitale, domy opieki oraz zabudowę związaną ze stałym lub wielogodzinnym pobytem dzieci i młodzieży, a w strefie M także pod zabudowę mieszkaniową;
- 2) zmiany sposobu użytkowania budynków w całości lub w części na szpitale i domy opieki oraz na stały lub wielogodzinny pobyt dzieci i młodzieży, a w strefie M - także na cele mieszkaniowe - z zastrzeżeniem ust. 2;
- 3) budowy nowych szpitali, domów opieki, zabudowy związanej ze stałym lub wielogodzinnym pobytem dzieci i młodzieży, a w strefie M także budynków mieszkalnych, z zastrzeżeniem ust. 2.

W obszarze ograniczonego użytkowania wprowadza się następujące wymagania techniczne dotyczące budynków:

- 1) w nowoprojektowanych budynkach należy zapewnić izolacyjność ścian zewnętrznych, okien i drzwi w ścianach zewnętrznych, dachów i stropodachów - zgodnie z Polskimi Normami dotyczącymi izolacyjności akustycznej przegród w budynkach oraz izolacyjności akustycznej elementów budowlanych;
- 2) w istniejących budynkach należy zastosować zabezpieczenia zapewniające właściwy klimat akustyczny w pomieszczeniach poprzez zwiększenie izolacyjności ścian zewnętrznych, okien i drzwi w ścianach zewnętrznych, dachów i stropodachów - zgodnie z Polskimi Normami dotyczącymi ochrony przed hałasem pomieszczeń w budynkach.

Natomiast zgodnie z postanowieniami Uchwały nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. w obszarze ograniczonego użytkowania wyróżnia się dwie strefy Z1 i Z2, w których wprowadzono ograniczenia z zakresie przeznaczenia terenu i sposobu korzystania z terenu, w szczególności:

1)w strefie Z1:

- a) zakazuje się przeznaczania terenów pod zabudowę mieszkaniową jedno i wielorodzinną, mieszkaniowo-usługową, zagrodową, zamieszkania zbiorowego, związaną ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży, szpitale i domy opieki społecznej,

b) zakazuje się lokalizowania budynków o funkcji mieszkaniowej, mieszkaniowo - usługowej, zagrodowej, zamieszkania zbiorowego, szpitali, domów opieki społecznej oraz o funkcjach związanych ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży;

c) zakazuje się zmiany funkcji budynków istniejących na budynki o funkcji mieszkaniowej, mieszkaniowo-usługowej, zagrodowej, zamieszkania zbiorowego, szpitali, domów opieki społecznej oraz o funkcjach związanych ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży;

2) w strefie Z2:

a) zakazuje się przeznaczania terenów pod szpitale i domy opieki społecznej oraz pod zabudowę związaną ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży,

b) zakazuje się lokalizowania budynków o funkcji szpitali, domów opieki społecznej oraz o funkcjach związanych ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży,

c) zakazuje się zmiany funkcji budynków istniejących na budynki o funkcjach związanych ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży, szpitali i domów opieki społecznej.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, iż nieruchomości powodów znalazła się w strefie ograniczonego użytkowania z mocy rozporządzenia z dnia 7 sierpnia 2007 r. (w strefie M), na podstawie zaś uchwały z dnia 20 czerwca 2011 r. przedmiotowa nieruchomość znajduje się w strefie ograniczonego użytkowania Z2. Zdaniem Sądu zatem powodowie doznawali ograniczeń w korzystaniu z nieruchomości już wskutek wydania w/w rozporządzenia, w szczególności zaś w związku z wejściem w życie Uchwały nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. nie doszło do ustanowienia nowych ograniczeń na nieruchomości powodów czy też zwiększenia dotychczasowych. W szczególności należy zauważyć zaś, iż w strefie M istniały większe ograniczenia w użytkowaniu nieruchomości niż w obecnej strefie Z2. W strefie określanej jako M zabronione było budowanie nowych budynków mieszkalnych czy przeznaczania nowych terenów pod budowę mieszkaniową (§4 ust. 1 Rozporządzenia Wojewody), natomiast strefa Z2 nie zawiera już ograniczeń w zakresie budowy budynków mieszkalnych czy przeznaczania terenów na zabudowę mieszkaniową. Należy wskazać, iż powód powoływał, że w strefie Z2 istnieją dalej idące ograniczenia w postaci braku możliwości rozbudowy obiektów już istniejących. Jednakże w treści przedmiotowej uchwały brak jest regulacji, która ograniczałaby możliwość rozbudowy obiektów istniejących. Jedynie w treści uzasadnienia uchwały jest wskazane, że w strefach Z1 i Z2 brak będzie możliwości takiej rozbudowy, jednakże samo uzasadnienie uchwały nie jest źródłem powszechnie obowiązującego prawa. Takim źródłem prawa jest jedynie sama uchwała Nr 76/11, w której to - jak już było wspomniane - brak jest omawianych ograniczeń. Reasumując nie sposób zatem uznać, iż wskutek wprowadzenia Uchwały nr 76/11 doszło do zwiększenia czy też ustanowienia nowych ograniczeń na nieruchomościach powoda, wprost przeciwnie – w obecnej strefie Z2 występują mniejsze ograniczenia niż w strefie M.

W omawianym zakresie należy wskazać, że Sąd podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 27 czerwca 2012 r., sygn. akt IV CSK 28/12, zgodnie z którym odpowiedzialność odszkodowawczą, o której mowa w art. 129 p.o.ś., przewidziano nie za samo ograniczenie i nie za każde ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Odszkodowanie nie rekompensuje zmiany dotychczasowej sytuacji właściciela nieruchomości, a tym bardziej utrzymywania już istniejących ograniczeń w przypadku zmiany aktu prawnego. Odszkodowanie służy bowiem za konkretną szkodę, która powstała w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości, a nie za samo ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Konieczną przesłanką odpowiedzialności odszkodowawczej jest więc szkoda, której źródłem jest rozporządzenie lub akt prawa miejscowego powodujący ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Szkoda ma być normalnym następstwem wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego wprowadzającego ograniczenia w sposobie korzystania z nieruchomości. Szkoda taka może powstać, gdy akt prawa miejscowego wprowadza nowe lub zwiększa dotychczasowe ograniczenia co do sposobu korzystania z nieruchomości lub też przedłuża na kolejny okres ograniczenia, które zostały wprowadzone na określony czas. Szkoda

nie powstaje, gdy kolejny akt prawny utrzymuje zakres ograniczeń na dotychczasowym poziomie (jak poprzednio obowiązujący).

W tym miejscu powrócić należy do rozważań dotyczących zachowania przez stronę powodową terminu do dochodzonych roszczeń wskazanego w art. 129 ust. 4 ustawy z 2001 r. - Prawo ochrony środowiska. Początek biegu dwuletniego terminu rozpoczyna się od wejścia w życie rozporządzenia lub aktów prawa miejscowego, które mogą obejmować znaczne obszary, w związku z tym podkreślenia wymaga, że nie każda ich zmiana rozpoczyna bieg nowego terminu do wystąpienia z roszczeniami uregulowanymi w art. 129 ust. 1-3 p.o.ś., a jedynie taka nowelizacja, bądź zmiana, która dotyczy danej nieruchomości (tak wyrok SN z dnia 1 grudnia 2010 r. sygn. I CSK 86/10.). Uwzględniając powyższe rozważania uznać należy, iż bieg nowego terminu do zgłoszenia roszczeń może rozpocząć jedynie taka zmiana, która dotyczy określonej nieruchomości, a w niniejszej sprawie, jak już wyżej wskazano, w związku z wejściem w życie Uchwały nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. nie zaistniały żadne niekorzystne zmiany w zakresie ograniczeń obowiązujących na nieruchomości powodów.

W ocenie Sądu termin do zgłoszenia roszczeń, o którym mowa w art. 129 ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska, jest terminem zawitym. Termin ten ma charakter terminu zawitego (prekluzyjnego), co oznacza, iż jego niedochowanie powoduje wygaśnięcie roszczenia, a fakt upływu tego terminu sąd ma obowiązek wziąć pod uwagę z urzędu.

Wskazać należy, że art. 129 ust. 4 w związku z art. 136 ust. 1 p.o.ś., należy interpretować w ten sposób, że - w przypadku ograniczeń korzystania z nieruchomości będących następstwem utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania (art. 135 ustawy) - roszczenia, o których mowa w tym przepisie należy zgłosić w terminie 2 lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego do obowiązanego do wypłaty odszkodowania lub wykupu nieruchomości, o którym mowa w art. 136 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska. Skoro bowiem ustawodawca z jednej strony zakreślił krótki (2 - letni) termin do zgłoszenia żądań, o których mowa w art. 129 ust. 1-3 ustawy, z drugiej zaś określił obowiązek ich zgłoszenia określonemu podmiotowi zobowiązanemu do ich realizacji, o których mowa w art. 136 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska, przed wystąpieniem z tymi roszczeniami na drogę sądową, to termin, o którym mowa w art. 129 ust. 4 należy uznać za termin zawity do zgłoszenia tych żądań obowiązanemu do ich realizacji w celu zachowania prawa dochodzenia tych roszczeń przed sądem. Wniosek ten jest tym bardziej uzasadniony, jeżeli uwzględni się, że ustawodawca nie określił terminu, w ciągu którego obowiązanemu do wypłaty odszkodowania lub wykupu nieruchomości, o którym mowa w art. 136 ust. 2 tej ustawy, jest zobowiązany zająć stanowisko co do zasadności żądań zgłoszonych przez poszkodowanego. Taką interpretację charakteru terminu, o którym mowa w art. 129 ust. 4 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska wzmacnia także wykładnia językowa tego przepisu, w którym jest mowa o wystąpieniu z roszczeniami, co znaczeniowo jest terminem szerszym od terminu dochodzenia roszczeń i mieści w sobie także zgłoszenie przez poszkodowanego ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości żądań, o których mowa w art. 129 ust. 1-3 ustawy Prawo ochrony środowiska, obowiązanemu do ich wykonania (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2008 r. w sprawie IV CSK 216/08)

Tym samym mając na uwadze treść art. 129 ust. 4 p.o.ś. dwuletni termin, w którym powodowie mogli wystąpić do pozwanego z roszczeniem wynikającym z art. 129 ust. 1-3 tej ustawy należy liczyć od dnia wejścia w życie rozporządzenia Wojewody (...) nr 50 z dnia 07 sierpnia 2007 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W., a więc od dnia 25 sierpnia 2007 r. Tak więc termin na dochodzenie roszczeń odszkodowawczych przez stronę powodową na podstawie art. 129 p.o.ś. wygasł z dniem 25 sierpnia 2009 r. Mając na uwadze dowody zgromadzone w sprawie należy uznać, że powodowie zgłosili pozwanemu swoje roszczenie dopiero w lipcu 2013 r. (k. 82 - 84), a więc po upływie w/w terminu zawitego. W konsekwencji także roszczenia zgłoszone w pozwie podlegają oddaleniu.

Mając powyższe na uwadze z uwagi na upływ terminu zawitego do zgłoszenia roszczeń dochodzonych w pozwie orzeczono jak w pkt 1 sentencji wyroku.

O kosztach orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w art. 98 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na zasądzone od powodów na rzecz pozwanego koszty procesu składają się koszty zastępstwa procesowego w wysokości 7 200 zł (zgodnie z § 6 pkt 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu), a także kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.